

L'HORA DEL CONTE

Els tres cigronets (conte per nens de 3 a 9 anys)

En el rebost de la velleta senyora Casalprim si podia trobar de tot i encara que es fosc es veia tot: a les estanteries, com en un aparador, si podia veure pots de conserva de tomatet, poma, i taulettes de xocolata (possiblement pels seus néts, perquè ella em sembla que porta dentadura postissa), llaunes de sardines etc, i fuets que pengen del sostre i bosses de llegums. Jo sóc un cigró, visc en una família nombrosa, som 2.500 germans, tots iguals, tots ens estimen molt encara que no hi hagi gaire espai a casa, (la bossa). Els més entremeliats són en Pau, en Riu i jo en Sim, som amics genials, tots tres els més grassonets, reforçats i jugueners.

-Amics, per què no juguem a donar enpentes? –proposà en Pau, el cigronet.
-No, que llavors s'enfaden els altres–vaig dir jo fregant-me al plàstic de la bossa.

-Cigronets...Sempre estarem units, oi? –preguntar en Riu.

-I tant, sempre estarem damunt la estantaria, tots tres... –vaig afagir jo, mentre els tres ens donàvem cops de cap. De sobte la senyora Casalprim va entrar al rebost, seguida per en "Tonto", el gat siamés. Tots vam fer un crit quan la mestressa va agafar la nostra bossa i ens enduguè a tots a la cuina, on ens esperava una olla plena d'aigua que bullia. Dins de la bossa tots cridaven i ens bellugavem, però molts van caure dins de l'olla, menys en Pau, en Riu i jo, en Sim, que desesperats vam saltar de la bossa però fora de l'olla.

En Pau rodula cap a terra, i s'amagà sota un moble, l'altre cigronet, en Rui, va caure dins d'un got de ví i jo vaig aterrar sobre un munt de pèsols que hi havia en un plat.

-Ecus, que néts de lleig! –em diguè un pèsol, verd i tou que em trepitjava.

-Que fa aquest simple cigrò en mig de nosaltres els pèsols que som tan fins?

-Sí. Què fa? Que grassonet està el cigró. Ha,ha,ha –reien uns i altres els pèsols donant-me enpentes fins que em van fer fora del plat i vaig caure a terra.

-Ei, estic buscant els meus germans!! –cridava jo, quant uns bigotis em feren pessigolles. Era en Tonto, el gat, que en va mirar amb moltes ganes de jugar i fer-me anar d'un lloc a l'altre, i quan les seves potes em van atrapar, li vaig cridar:

-Renoi, gat tonto, no sóc una canica ni un botó que tu puguis fer rodar...Deixa'm anar!! Sóc un cigrò.–em vaig defanssar sense cap por, i vaig veure que un escuradents abandonat i mig mossegat, em va parlar:

-Noi, no tens cap espasa?...Uf, jo acabo de fugir del pot de la basura de la Casalprim, uf aquesta vella no aprofita gaire res...

No va acabar de xerrar l'escuradents, quan el vaig agafar i amb ell vaig punxar el nassico del fastidiós gat, enfadat, mentre l'escuradents i jo corriem fora de la cuina. No gaire lluny d'allí, en Pau, l'altre cigronet perdut, acabava de sortir de sota el moble